

Podle protokolu o projednání pozůstalosti prohlásili pozůstalostní účastníci, že chtějí, by odkaz 2000 Kč byl přiřknut každým případem nezvěstnému odkazovníku A. S. Tento protokol byl usnesením pozůstalostního a opatrovnického soudu ohledně A. S. schválen. Týmž soudem bylo usnesením schváleno složení částky 1988 Kč 94 h pro A. S. a za souhlasu pozůstalostního a opatrovnického soudu převzal opatrovník za mrtvého prohlášeného A. S., který při projednání pozůstalosti byl pokládán za nezvěstného, za tohoto vkladní list spořitelny znějící na uvedenou částku 1988 Kč 94 h, zbytek to odkazu v původní výši 2000 Kč.

Pozůstalost A. S. a jeho opatrovník nabyli tedy uvedeným postupem pozůstalostního a opatrovnického soudu oprávnění ve smyslu § 9 patentu o mimosporném řízení a proto byla změna odevzdací listiny, podle které pozůstalost A. D. byla odevzdána R. H.—ovi na základě testamentu ze dne 2. května 1915, jakož i změna uvedených usnesení v ten smysl, že sporný odkaz připadá R. H. jako dědici, zřejmě protizákonnou.

Za tohoto stavu věci nezbyvá, než ponechat pořadu práva rozhodnutí o rozporu mezi dědicem R. H. a pozůstalostí odkazovníka A. S.

Rozhodnutí nejvyššího soudu v Brně ze dne 20. října 1925 č. j. R I 674/25-2. Dr. Boh. Voneš.

§ 1 zák. ze dne 25. května 1883 č. 78 ř. z. nepředpokládá úmysl zmařiti konkrétní exekuční akt. Věřitel požívá ochrany též podobu mezi skončením jednoho a zahájením jiného druhu exekuce. Stačí, vzešla-li z činu dlužníkovy taková přeměna jeho jmění; která působí věřiteli obtíže, třebaže celkový stav jmění se nestal pro věřitele nepříznivějším.

Nejvyšší soud zavrhl zmateční stížnost obžalovaného J. J. do rozsudku krajského soudu v Z. pokud jím byl stěžovatel uznán vinným přečinem podle §u 1 zákona ze dne 25. května 1883 č. 78 ř. z. Z d ů v o d ů:

Stížnost namítá:

1. že skutková podstata §u 1 zákona o maření exekuce předpokládá úmysl zmařiti konkrétní akt exekuční a že takového v době postupu pohledávek zde nebylo;
2. že zbavení se majetkového předmětu není totožné s jeho zcizením za úplatu, má-li věřitel možnost, aby docílil uspokojení

jeni v úplatě, vstoupivší na místo předmětu, jehož se dlužník zbavil.

Zákonnému předpokladu, že pachatelův úmysl směřuje k tomu by zúplna nebo částečně zmařil uspokojení věřitele, dlužno — jak plyne z další věty §u 1 zákona o maření exekuce »pokud není v tom trestného činu přísnějším trestem ohroženého« — rozuměti tak, že zlý úmysl musí se vyčerpati v pachatelově snaze, aby věřiteli nedosta'lo se uspokojení z určité části dlužníkovy jmění, a omeziti se na zmaření exekuce do určité části tohoto jmění či na zmaření konkrétního úkonu exekučního. Při dále jdoucím úmyslu dlužníkově směřujícím k tomu, aby uspokojení věřitele bylo naprosto zmařeno a aby věřitelova pohledávka vůbec nebyla uspokojena, spadá jednání rázu §u 1 citovaného zákona naznačeného zpravidla pod přísnější hledisko §u 197, po případě §u 205 lit a) tr. z. Ochrana věřitele pak proti činům, jimiž maří dlužník konkrétní akt exekuce, to jest exekuci do určitého předmětu exekuci podléhajícího a tím uspokojení věřitele z dotyčné části dlužníkovy jmění, není časově omezena na dobu, kdy exekuce jest v běhu, tedy na dobu po zahájení onoho druhu exekuce, o jehož maření jde. Naopak poskytuje zákon tuto ochranu věřiteli též po dobu exekuce hrozící, to jest už v době před zahájením konkrétního způsobu exekuce, pokud jen dlužník ví, že jest mu platiti v určité době a že k exekuci dojde, protože svému závazku včas dostáti nemůže nebo nechce. Tím spíše sluší věřiteli přiznati ochranu proti jednání naznačeného rázu pro dobu mezi skončením jednoho a zahájením jiného druhu exekuce. Proto nezáleží na tom, že až do doby postupu pohledávek byla zahájena a i již dokončena toliko exekuce mobilární. Rozhodným jest, žc, stěžovatel v této době již věděl o své rozsudeční povinnosti k placení a o tom, že věřitelka exekučně vymáhá pohledávky z rozsudku vyplývající.

Jinak než ustanovení §u 205 lit. a) tr. z., jemuž jest i zřízení některé součástky dlužníkovy jmění toliko zvláštním druhem jednání jmění zmenšujícího, uvádí § 1 zákona o maření exekuce určité druhy dlužníkových činů, dotýkajících se složek jeho jmění, aniž stanoví povšechný předpoklad, že čincm nastalo zmenšení jmění a k uskutečnění zlého úmyslu v předchozím odstavci, vymezeného stačí, vzešla-li z čnu dlužníkovy taková přeměna jeho jmění, která způsobuje věřiteli obtíže, obzvláště průtahy ve vydobytí pohledávky, třebaže celkový stav jmění nestal se pro věřitele nepříznivějším, ale zůstal takovým, že uspokojení věřitele není naprosto zmařeno ani ztenčeno. Dů-

sledkem toho nerozeznává § 1 zákona o maření exekuce ani, zda se dlužník majetkového předmětu zbavil za úplaty nebo bez úplaty (srovnej nálezy býv. zrušovacího soudu vídeňského č. 940 úř. sb. a materiellie zákona).

Rozhodnutí nejvyššího soudu z 19. září 1925
č. j. Zm I 329/25-4.

L I T E R Á R N Í   Z P R Á V Y .

JUDr. Bohuš P r o c h á z k a: **České vodní právo.** Systematický výklad norem českého zákona vodního se zřetelem k úchytkám vodního zákona moravského a slezského. V Sušici 1925. — Nákladem vlastním. — Stran 495.

Česká literatura správního práva není bohatá na systematická díla svého oboru. Pokud máme dobré knihy správního práva, možno říci, že vznikly z potřeby vyučovací, a to jak již díla z oboru práva ústavního, či čistě správního. Reforma správy, speciálně zřízení župní, vyvolala v poslední době několik prací speciálních. Jedině živnostenské právo nalézá stále obliby u autorů, snad proto, že jeho znalost a časté praktikování živnostenského řádu si jeho výklad častěji vyžaduje. Jinak postrádáme důkladnějšího díla o obecním zřízení s celým komplexem otázek s ním souvisejících, neboť publikace zákonů nás nemohou plně uspokojiti, nemáme vůbec soustavné publikace horního zákona, stavební právo není snad vydáváno proto, že zákon sám se nyní ze známých hospodářských důvodů málo praktikuje, předpisy práva silničního nejsou soustavně zpracovány a pod. Dr. Bohuš Procházka pokusil se nyní nedostatek ten částečně odstraniti systematickým výkladem práva vodního, platného v Čechách, se stálým zřetelem k právu vodnímu na Moravě a ve Slezsku (neboť ve všech historických zemích, kde materie práva vodního byla předmětem zemského zákonodárství podle předlohy říšského vodního zákona, byly otázky upraveny materiellně i formálně téměř obdobně). Právem na Slovensku a Podkarpatské Rusi platným se autor ve své publikaci nezabýval.

Knih sleduje systematiku českého vodního zákona ze dne 28. srpna 1870, č. 71 z. z. a způsobem výkladu jednotlivých paragrafů, nebo jich skupin objasňuje věci vodního práva. Autor ve sporných otázkách stojí na stanovisku oficiální školy vodního práva, možno-li tak říci, neboť opírá se většinou o judikáty nej-